

Gledališče

Indigo Gledališče Koper in Mestno gledališče ljubljansko

★★★★★

Nastanek Premovičevega Indiga (prevod Sonja Polanc) sega v leto 2006 in zrcali aktualno podobo ženske, toda ne kar povprek in pavšalno, ampak izrecno samsko žensko, izgubljeno v razumevanju svoje (prave, organske) identitete, ki je bivanjsko povsem mehkanizirana in delavsko izvotljena. Med protagonistkama drame, uslužbenkama, zeva precejšen generacijski razdor, kar kaže, da se problematika izžete, osamljene in brezciljne ženske ne dotika le pripadnic (današnje) mlajše generacije, njena kal je vzniknila daleč nazaj. Spoj režijskega vidika Borisa Cavazze in scenografske podobe Mete Hočevar je vzajemno usmerjen v minimalizem, ki lokacijo pisarne zarisuje kot abstraktno in poljubno, dodatno pa prav iz tega sterilnega, administrativno izpraznjene ambienta izrazito, mestoma tudi pretvegano, razširja prostor za dialog, konflikt in nenehno medosebno napetost. Tokratni mikrosvet temelji na diametralni shemi, kjer vsakodnevna fizična bližina ne združuje, ampak izpodbija intenzivno, zasebno spoznavanje. Zato se njuni mučno naveličani delovni dnevi sukajo okoli patetičnih »kozmetičnih« prepirov, ki luščijo resnico o

medsebojni nenaklonjenosti, ta pa ne izvira iz oprijemljivih navzkrižij, ampak iz potuhnjenih, zato še toliko bolj samodestruktivnih silnic. Indigo kot pojem kopiranja je prisproda njunega odnosa, kjer so sovražna nastojenost in zagrenjena zadirčnost posledica nezavednih podobnosti, in ne razlik. Tako Jožica Avbelj (Ana) kot Ajda Toman (Bela) sta v uprizoritvenem žanru – v katerem so mizanscenski manevri dodobra zdesetkani in jima preklope iz izhodiščnega toka ponujajo le nekajkratno zlovesče, od »višje sile« sprožene zvočno-svetlobne invazije in izmuzljiva, parapsihološka figura Roka Mateka kot nekakšnega poglavarja in obnem odrešitelja – umeščeni v zahtevno nalogo. Avbeljeva vstopi v lik s precej duhovitostjo, avtoironije, z intrigantno in zajedljivo zrelostjo, ki ji odmerjeno vrezuje ranljivost in nebogljenost. Tomanova pa

zaokroža navzven navidezno popolnost in notranjo izpraznjenost, boječnost in otročjo odrezavost. Kljub temu ostaja pomislek, da igralski izkupički ne morejo rešiti celostnega rezultata in da postavitev bolj kot k miselnemu pretresu meji k salonskemu upodabljanju.

ZALA DOBOVŠEK

